

CINGLE DELS MUNTS

Osona

El Salt de la Minyona pel grau de l'Esquei

Distància	7,74 km
Desnivell acumulat	398 m
Nivell de dificultat	Moderat
Data	4 d'octubre de 2020
Cartografia	Editorial Alpina: Collsacabra (1:25000)
Punts per a GPS	https://ca.wikiloc.com/rutes-senderisme/cingle-dels-munts-58086889

El dels Munts forma part del cordal de cingles que delimiten per ponent la Vall de Sau i, per extensió, les Guilleries. Aquí el relleu tabular presenta, a diferència dels veïns cingles de Tavertet, predominança de l'estrat de conglomerats i gresos de tonalitat vermellosa. El cingle blanc, calcari, és molt més prim i a penes aflora als careners. Per aquest motiu els habitants de Vilanova de Sau són anomenats «camaroigs» pels dels pobles veïns.

El que proposem és un curt i fàcil itinerari que ens permet conèixer o re-visitare uns paratges d'especial encant. La única precaució que ens caldrà prendre és que transitarem bona estona ran de cingle on qualsevol ensopegada podria comportar-nos les mateixes conseqüències que la dissortada minyona de la llegenda.

En constatar certa manca de concreció toponímica als mapes i ressenyes consultades, hem optat per les denominacions del col·lectiu d'escaladors. Si algú coneix bé aquestes roques són aquells que les han repassat pam a pam.

Haurem de tenir present que la cobertura del sistema GPS és precària a peu de cingle i, inevitablement, la posició resultant sovint errònia. Per ajustar-lo el màxim possible a la realitat, hem editat el track corregint-lo sobre mapa topogràfic i ortofoto.

Accés

Des de la sortida 187 de la C-25, prenem la N-141d passant per Folgueroles en direcció a Vilanova de Sau. Després del túnel conegut com «la Mina», al punt quilomètric 11, al bell mig del primer revolt tancat a mà esquerra, hi ha espai planer i ample per encabir-hi diversos vehicles.

Coll Sarbocet (705m)

El nom és ben escaient: en tota la contrada hi sovintegen els arbocers. A l'altre marge de la carretera prenem un camí ben fressat al costat d'una línia de corrent. Sortim a una cruïlla de camins a tocar d'una torre d'alta tensió, a l'extrem sud de l'aresta del coll Sarbocet on, a l'altre cap, s'alça el Salt de la Minyona. Si continuem recte uns metres per un corriol poc definit en veurem el darrer contrafort. Hi passa el camí ral de Vic pel que retornarem per l'esquerra. Ara el prenem a mà dreta. És ample i caminem per entremig d'un ufanós bosc mixt de pi i roure, paral·lels al cingle, fins atènyer un corriol a mà esquerra, ben senyalitzat.

Camí de l'Esquei i dels Munts (691m)

Una de les entrades del Diccionari Català-Valencià-Balear, defineix «esquei» com una «esquerda, obertura més o menys estreta i profunda en la roca». En tenim exemples propers com l'Esquei de Morou al Montseny o l'Esquei del Grau, més conegut com la Mina dels Bandolers, a la Vall d'en Bas. En aquest cas l'Agulla o Castell del Pi queda unit al cingle principal per una estreta faixa mig partida per una profunda esberla. Talment com una estella que no s'hagués separat totalment de la soca. Aprofitant aquest punt feble, el camí —actualment poc fressat— s'hi obre pas per guanyar el cingle. A la part baixa l'esquei presenta un contrafort al bell mig deixant a mà dreta —de cara al cingle— una curta, terrosa i empinada canalona per la que podem grimpar amb algun pas compromès. Per fer-nos-ho fàcil revoltam el contrafort i pugem per la canal de l'esquerra, pedregosa i més ampla on, sense

dificultat, atenyem un collet entre el cingle principal i el Castell del Pi. Anem a la dreta i ens enfilem al seu allargassat llom per recorre'l de punta a punta.

Castell o Agulla del Pi (772m)

Bona talaia sobre la Vall de Sau i les Guilleries on hi podem albirar un panorama semblant al de la resta de miradors més enlairats. Corprenen les verticalitats del Racó de la Conca, dels castells Ample i Bernat i del Salt de la Minyona. Als nostres peus queden Vilanova de Sau i els masos de Morgadès i can Tordera. L'embassament ens resta mig amagat. A la llunyania destaquem el Puigsacalm, la Serra de Llancers, Cabrera i Aiats. Els cingles de Tavertet, de Rupit i del Far. Vers sol ixent podem endevinar la creu de Sant Miquel de Solterra o de les Formigues. I a migdia s'imposen els cims del Montseny.

Retornem al collet on pugem per un corriol a l'esquerra per guanyar una feixa que seguim a mà dreta uns metres i ens enfilem per un tram rocallós on en perdem el rastre (algunes fites) fins que el recuperem més amunt.

GR 2 (839m)

El GR 2, de la Jonquera a Sant Adrià del Besós, en aquest tram careneja els cingles de Vilanova i dels Munts. El prenem a mà dreta, en baixada. Sortim a la pista pavimentada per on continuem davallant a mà dreta. Sempre molt propers a la cinglera. Passat un coll i cruïlla sobre el Castell Ample, tornem a guanyar alçària. Aprofitem la proximitat amb el cingle per abocar-nos als diferents miradors que ens ofereix. El cairrell del cingle fa de termenal entre Tavèrnoles i Vilanova de Sau.

Retornem pel mateix camí a la bifurcació amb el de l'Esquei, on continuem pujant fins al mas dels Munts i d'allí al proper Salt de la Minyona.

Salt de la Minyona (848m)

Mirador situat al punt més alt d'un esperó de cinc-cents cinquanta metres de llargària, tallat per verticals parets a banda i banda i amb una caiguda de cent vint-i-cinc metres. Ben protegit per una solida barana renovada no fa pas gaire, en un extrem hi ha un oratori dedicat a la Mare de Déu del Cingle. S'hi pot accedir amb vehicle per una pista pavimentada des de la carretera per la que hem arribat, a l'alçada del Coll del Vent. Fa de termenal entre Vilanova de Sau, Tavèrnoles i Sant Sadurní d'Osormort.

Conta la llegenda que una minyona frisoosa per arribar puntual a missa a la Verneda de Sant Feliu de Planeses, va esbalçar-se pel cingle dels Munts però, miraculosament, no s'estavellà i en sortí sense ni una esgarrinxada. En una segona ocasió va tornar a provar-ho però hi deixà la pell. De llavors ençà l'indret és conegut com «el Salt de la Minyona».

Com bona llegenda que ha passat de generació en generació, té diverses versions: que si va ensopegar, que si va saltar voluntàriament per fer dreuera encomanant-se als àngels que l'entomessin, que si era molt devota i no faltava mai a missa però aquell dia de festa major la feinada als fogons l'havia endarrerit, o que si acudia a la Verneda per prendre-hi matrimoni.

Jacint Verdaguer, fill de la contrada, se'n feia ressò en els treballs d'un llibre de records d'infantesa on narrava el d'una anada al bosc amb llenyataires:

«(...) i allargant-se més fins a on sóc, en arrocat i altíssim cingle, anomenat de la minyona, per haver-hi saltat, segons diuen sense fer-s'hi mal, daltabaix, amb tot que té més de cent canes d'alçària, una donzella, sols per a ésser a temps a casar-se puig l'hora anava a caure.»

De la fatídica segona ocasió també n'hi ha versions: unes no en detallen el motiu del perquè va saltar, ara sí, voluntàriament. Altres asseguren que fou per vanitat, volent demostrar-ho al veïnat que no se'n sabia avenir quan els contava el miracle. I encara una de més múrria quan, després de casada, les presses eren per «fer el salt». Però els àngels aquell dia no li van fer cas. Moralitat: no cal esperar gràcia de la divina providència quan el fi és contrari als seus preceptes.

El GR segueix la pista d'accés però nosaltres revoltam per corriols els dos turons a ponent del mirador fins a retrobar-lo al punt on l'abandona. Davallem flanquejant el segon dels turons i continuem per un esquenall rocallós sobre la Mina al final del qual deixem el GR per una pista a mà esquerra. Creuem la carretera i continuem pel camí ral on desfem el camí de l'anada.